

søjle, cirka halvvejs under midten – bliver opløst til et dokument, hvor EF-Domstolen bliver tvunget til at tage det alvorligt. EF-Domstolen er jo ikke tvunget til at tage nogen som helst aftaler, som hr. Svend Auken indgår, alvorligt, medmindre de står i en protokol, som har traktatstatus. Det er det, der skal ske nu. Der skal laves en ny protokol.

Kl. 16:02

Den fg. formand (Karen J. Klint):
Værsgo.

Kl. 16:02

Svend Auken (S):

Jamen det fremgår jo tydeligt af formuleringen i selve beslutningsforslaget, at det, man ønsker, er en protokol til traktaten. Altså, man går ind og tager det samlede aftalegrundlag, der ligger – og det er de to traktater, og det er en lang række protokoller – og til dem vil man føje en ny protokol. Det vil sige, at hvis man skulle følge logikken, så skulle alle de lande, der allerede har ratificeret, i gang med en ny ratifikationsproces. Det forbyder sig selv. Derfor er vi for sent ude.

Hvad har så været sammenhængen, når jeg har udtalt mig offentligt om Lissabontraktaten? Det er kun den politiske realitet, at man skulle være kommet tidligere fra den nuværende regerings side, som jeg jo ikke har lod eller del i – det er jo hr. Messerschmidts værk, at vi har den nuværende regering. Den burde have udnyttet den lydhørhed, der var under ratifikationen af traktaterne, til at få rejst sagen i EU.

Kl. 16:03

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Tak til ordføreren. Hr. Michael Aastrup Jensen som ordfører.

Kl. 16:03

(Ordfører)

Michael Aastrup Jensen (V):

Dansk Folkeparti har stillet forslag om at sikre Danmark en protokol til Lissabontraktaten, der understreger, at den nordiske aftalemodel ikke kan forringes eller afskaffes af EU's institutioner. Dette forslag kan vi i Venstre ikke støtte, da ratifikationsprocessen vedrørende Lissabontraktaten jo allerede er i fuld gang over hele Europa.

Et forslag som det, Dansk Folkeparti stiller, er mest af alt et smart forsøg på at stikke en kæp i hjulet på en traktat, som Dansk Folkeparti ikke kan lide. En protokol ville i høj grad problematisere ratificeringen af traktaten, og det er hverken i Danmarks eller i EU's interesse.

Det er ikke traktaten, der er problemet. Vi mener ikke, at de problematikker, der er opstået på

baggrund af de i forslaget nævnte sager, hører under Lissabontraktatens områder, men derimod bør ansues som selvstændige problemstillinger, som vi skal diskutere og løse som et selvstændigt punkt.

Jeg kan kun give forslagsstillerne ret i, at der kan ligge nogle problemer gemt i EF-dommene, og at disse er vigtige at være opmærksomme på og behandle. Men denne proces er allerede igangsat for flere måneder siden med Laval-sagen, og i øjeblikket sidder et udvalg med embedsmænd fra flere ministerier, EU-eksperter, arbejdsgiverorganisationer og fagbevægelse og analyserer på Lavaldommens konsekvenser for det danske arbejdsmarked.

Så det er ikke, fordi der ikke gøres noget for at sikre den danske konfliktret. Det foregår bare på nationalt plan, hvor vi mener, det hører hjemme i første omgang. Dette er ikke kun Venstres og regeringens holdning, men den støttes også af arbejdsmarkedets parter.

Inden panikken nu breder sig, skal vi jo lige huske på, at Lavaldommen ikke afskaffer konfliktretten. Den fastslår derimod, at der er konfliktret, men at konfliktretten skal bruges på en måde, som står i et rimeligt forhold til de interesser, som fagbevægelsen forsøger at beskytte. Konfliktretten må således ikke bruges vilkårligt til at begrænse udenlandske virksomheders adgang til at levere varer og tjenester på det nationale marked.

I den konkrete sag var det ifølge EF-Domstolen ikke særlig klart, hvad den lettiske virksomhed var forpligtet til, hvortil kommer, at svensk praksis gør forskel på, om virksomheder har en indenlandsk eller en udenlandsk overenskomst, i modsætning til hvad der er tilfældet i Danmark.

Alt i alt kan jeg kun se dette forslag som endnu et godt eksempel på, hvordan Dansk Folkeparti, så snart muligheden byder sig, forsøger at overfortolke realiteterne, stille utopiske forslag som at stoppe hele den europæiske ratificeringsproces.

Vi mener, at Lissabontraktaten vil bibringe EU den fornyelse, som samarbejdet har brug for for at kunne følge med kravene fra egne medlemslande, EU-borgerne, og ikke mindst de krav, som en stadig mere globaliseret omverden stiller. Samtidig er der allerede på europæisk plan udtrykt velvilje over for at være opmærksom på at behandle arbejdsmarkedsrelaterede problemstillinger nænsomt i forhold til medlemslandenes egne modeller.